

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 75.

Niende Session.

34te Møde.

Fredagen den 27de Novbr.

(Forsat.)

Ordføreren: Ja, det har ikke været Udvalgets Tanke her at ville stille Kirkeraadet i Besiddelse af nogen Ret ligesom imod Regeringen. Jeg indrømmer, at Udtrykket kan trænge til nogen Forandring, og det skal blive taget under Overvejelse.

Formanden: Jeg veed ikke, om Noget ellers ønsker Ordet. (Ophold). Der er saaledes givet Thinget Læilighed til at ytre sig over de enkelte Pter i Endringsforslaget, saaledes som det er fremkommet som et samlet Forslag. Jeg skal nu sætte under Forhandling, om Thinget vil stemme for at vedtage Forslaget, som det i en Heelhed er tilstede, saa at det altsaa skal træde istedetfor det Forslag, som oprindeligt er fremkommet.

Ordføreren: Den motiverede Dagsorden, som igaar var stillet, blev indledet med endeel Bemærkninger fra Forslagsstillerens Side, som gik ind paa Sagens hele Stilling. Jeg blev da berøvet Læiligheden til at udtale mig angaaende disse Dyringer, da Dagsordenen uventet blev tagen tilbage. De Dyringer, jeg da ønskede at fremsætte, ville her have deres naturlige Plads. Dagsordenen var begrundet ved den Betragtning, den Paastand, at Foranstaltningen, hvorpaa Forslaget gaaer ud, skulde være at ansee som en „paa tvung en“; Forslagsstilleren har opstillet den Sætning, at han ikke kan finde det rigtigt eller forsvareligt

at paa tvinge Folkekirken en saadan Ordning.“ Det skal jeg nu villig indrømme Forslagsstilleren, at, dersom Forslaget støttede sig til en Evangelium, istedenfor til en Evangelium, da vilde jeg troe, at Thinget havde allerede for længe bestæftiget sig med Sagen. Denne fremførte Paastand er nu, for det Første begrundet derved, at der ikke foreligger noget Ønske fra Folkekirken Side, navnlig ikke fra Lægstændens. Denne Grundring er ofte bleven fremført fra forskjellige Sider med stort Eftertryk. Den kan ogsaa ved første Næst synes at have noget Bæretigt ved sig, og jeg skal derfor tillade mig at opfordre Thingets ærede Medlemmer til noget nærmere at tage dette Punkt i Betragtning.

Der foreligger, siger man, ikke noget Ønske fra Folkekirken Side, og det skal der ligge en Grund til at vise det hertil stgende Forslag tilbage. Det er nu i sig selv, mener jeg, en synderlig Opfattelse af Lovgivningsmagten, der ligger til Grund for denne Mening, at den skal støtte sig til bestemte udtalte Ønsker fra Folkekirken Side, og dobbelt besynderlig tager denne Theori sig ud, naar vi for vore Dine have Lovarbejder, som baade Regeringen og Rigsdagen ansee sig forpligtede til at fremme, uagtet der foreligger meget stærke og fra mange forskellige Sider udtalte Ønsker imod samme. Men dette, at Lovgivningsmagten skulde oppebie udtalte Ønsker fra Lægstændens Side, vil netop ved dette Anliggende vise sig særlig ubegrundet. Der er en Lob, hvorpaa jeg veed, at den ærede Forslagsstiller sætter stor Pris, Loven om Sognekirkeordenen. Dersom man vilde have oppebiet det Tidspunkt, hvor almindelige Ønsker fra Menighedernes Sider havde udtalt